

○ MAR ANDA QUE DESANDA

1

O mar anda que desanda,
anda que desaparece;
quen ten amores non dorme,
quen non os ten adormece.

2

*Mire, meu pai, mire,
mire como veño:
véñolle morto de frío
con fame dun ano e medio,
mire, meu pai, mire,
mire como veño.*

3

Na casa dos pobres reñen
e todos teñen razónhe
as mulleres pola saia
e os homes polo calzonhe.

4

*Mire, meu pai, mire,
mire como veño:
véñolle morto de frío
con fame dun ano e medio,
mire, meu pai, mire,
mire como veño.*

5

Se chove, deixa que chova
se orballa deixa orballare
que eu ben sei dun abriguiño
onde me hei de ir abrigare.

6

*Mire, meu pai, mire,
mire como veño:
véñolle morto de frío
con fame dun ano e medio,
mire, meu pai, mire,
mire como veño.*

7

Miña nai, miña naiciña
coma miña nai ningunha
que me quentaba a cariña
coa caloríña da súa.

8

*Mire, meu pai, mire,
mire como veño:
véñolle morto de frío
con fame dun ano e medio,
mire, meu pai, mire,
mire como veño.*

9

Farruquiño anda no monte
coa capa remendada;
ben cho dixen Farruquiño:
quen mal anda mal acaba.

O — mar an - da que de - san - da, —
 quen ten a - mo - res non dor - me, —

an - da que de - sa - pa - re - ce; —
 quen non os ten a - dor - me - ce. —

Mi - re, meu pai, mi - re, mi - re co - mo ve - ño: —

vé - ño - lle mor - to de frí - o —

con — fa - me dun a - no e me - dio, —

mi - re, meu pai, mi - re, mi - re co - mo ve - ño. —